

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 306

ngày 13 tháng 5 năm 2001

Tờ báo hằng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Chơn Hành

*Chơn hành tự thức duyên tình đẹp
Rõ lẽ Trời ban tự phát quang
Trời Phật độ hành duyên đạt thức
Cơ Trời sống động tự tâm an*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 11-03-00 đến 17-03-01

Copyright 2001 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Tình mẹ con do đâu mà có?
- 2) Đồng tiền do đâu hình thành?
- 3) Chuyển đến đâu mới thật sự qui về một mối?
- 4) Chuyện thuận nghịch trong đời đều cần biết tại sao?
- 5) Tái tục duyên tiền là sao?
- 6) Cơ tạng quân bình hữu ích gì không?
- 7) Mối tình thâm sâu nằm ở nơi nào?

<p>1) Monaco, ngày 11-03-2001 5: 45 AM <i>Hỏi: Tình mẹ con do đâu mà có?</i></p> <p>Đáp: Thưa tình mẹ con do sự cấu trúc siêu nhiên hình thành, chung sống trong chín tháng mười ngày không khác gì bông hoa nở nhụy tánh tình và mặt mày giống nhau</p> <p>Kệ: <i>Thâm tình uẩn chuyển chung nhau sống Khai triển luân lưu chuyển một vòng Đời đạo song hành qui một mối Cùng chung xây dựng hiểu ngoài trong</i></p>	<p>2) Monaco, ngày 12-03-2001 12: 30 AM <i>Hỏi: Đồng tiền do đâu hình thành?</i></p> <p>Đáp: Thưa đồng tiền do sự nhu cầu của nơn loại mà hình thành</p> <p>Kệ: <i>Tiền bạc lưu thông như huyết mạch Quây quần luân chuyển trong minh bạch Góp công xây dựng cùng chung sống Tương hội chung vui tự nhớ trông</i></p>
<p>3) Monaco, ngày 13-03-2001 3: 15 AM <i>Hỏi: Chuyển đến đâu mới thật sự qui về một mối?</i></p> <p>Đáp: Thưa hòa trong điển giới thì mới thật sự qui về một mối</p> <p>Kệ: <i>Thành tâm tiến thẳng về một đường Nhịn nhục tâm tu quý tưởng thương Khai thác chơn hồn qui một mối Một lòng tu tiến tự tâm tường</i></p>	<p>4) Monaco, ngày 14-03-2001 3: 05 AM <i>Hỏi: Chuyện thuận nghịch trong đời đều cần biết tại sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa chuyện thuận nghịch trên đời đều cần biết là tia điển chiếu trí tuệ phân minh, óc người cần sự kích thích mới tiến</p> <p>Kệ: <i>Hành trình quang chiếu trí phân minh Tiến hóa thâm sâu rõ tiến trình Lợi lộc chính mình cần sửa tiến Một lòng tu tiến tự mình minh</i></p>
<p>5) Monaco, ngày 15-03-2001 8: 30 AM <i>Hỏi: Tái tục duyên tiền là sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa tái tục duyên tiền là hội ngộ được kiếp trước, tánh nào tậ nấy là vậy</p> <p>Kệ: <i>Tái hội phước duyên lập lại đường Có tu có tiến có gieo gương Hành thông thanh tịnh tự dứt khoát Qui hội tâm linh tự xét tường</i></p>	<p>6) Monaco, 16-03-2001 3: 40 AM <i>Hỏi: Cơ tạng quân bình hữu ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thưa cơ tạng quân bình rất hữu ích cho tâm lẫn thân</p> <p>Kệ: <i>Quân bình liên hệ cần khôn tiến Trí tuệ phân minh rõ tiến trình Thức giác chính mình không chuyển động Qui nguyên giếng mối rõ thân hình</i></p>
<p>7) Monaco, 17-03-2001 8: 45 AM <i>Hỏi: Mối tình thâm sâu nằm ở nơi nào?</i></p> <p>Đáp: Thưa mối tình thâm sâu nằm ở chơn tâm khởi lúc ban đầu</p> <p>Kệ: <i>Chơn tâm hơn hử lúc ban đầu Ý nghĩa thâm sâu chất phát màu Đường đạo đường đời chung ý nghĩa Tâm vui hơn hử chẳng mê sâu</i></p>	

THƯ TỪ LAI VẮNG

Kính thưa Thầy,

Con nhận được thư của Đức Thầy lần đầu tiên trong lòng con rất vui mừng không thể tả được và con hiểu được giá trị công phu. Con đọc thư của Thầy, đọc đi đọc lại, thỉnh thoảng con buồn đem ra đọc lại và con có photo gửi về VN cho bạn đạo, bạn đạo rất là vui. Hôm nay cảm thấy buồn vô cớ con đem coi xong, con viết thư làm phiền đến Đức Thầy vì con không hiểu tại sao con buồn, từ thâm tâm buồn dụi dụi, con biết Đức Thầy rất bận việc nhiều, lúc con muốn thư cho Thầy tức nhiên làm phiền đến Đức Thầy và không biết bao giờ có duyên gặp được Đức Thầy. Năm nay mùa hè vừa qua cô F ở bên Pháp cho hay Thầy sẽ đến Bỉ làm Đại Hội, con định đến nước Bỉ nhưng con không có sổ thông hành con không đi được, con nghĩ con chưa có duyên gặp Đức Thầy. Hồi còn ở VN con tưởng rằng ở nước ngoài gặp dễ dàng hơn không ngờ cũng rất là khó khăn. Thưa Đức Thầy khi nào Đức Thầy mở cuộc Đại Hội Vô Vi tại nước Bắc Âu thưa Đức Thầy cho con hay con đến dự.

Thưa Thầy con lần đầu tiên đến nước Phần Lan con rất ngỡ ngàng, đời sống rất ổn định và rất là trật tự, mà hiện tại kinh tế xuống khó kiếm việc làm, nhưng nước Phần Lan chánh phủ cung cấp hàng tháng, con hơi buồn đến nước Phần Lan không có bạn đạo cũng không có bà con, con xin hỏi Đức Thầy con ngồi thiền theo giờ của nước Phần Lan có đúng hay tại vì giờ của nước Phần Lan khác ở VN và các nước khác. Con thấy ở VN ngồi thiền lâu hơn, trung bình 1 giờ 30 phút, khi ngồi thiền là ngủ cho đến tới giờ thì thức có khi thì 2 tiếng đồng hồ. Thưa Đức Thầy khi ngồi thiền mà như vậy có tốt không, xin Thầy đáp cho con hiểu. Còn hiện đến nước Phần Lan lúc đầu ngồi thiền nửa giờ còn hiện tại con ngồi thiền một giờ ít khi được 1 giờ 30 phút, con đã ngồi thiền sụt xuống như vậy có phải con không đạt được kết quả. Con thấy con hành hương càng đi càng thấy khó khăn. Thưa Đức Thầy có phải con người đều thích dục nhưng muốn tiêu diệt cái dục không phải là dễ, có lúc kềm chế cũng không được. Nếu mình đã có ngồi thiền mà chấm dứt tình dục mới có được tiến lên. Thưa Thầy theo trình độ con rất là kém, vì con người hay bị kẹt tình dục mà đi xuống và khó mà tiến, con thấy con sức khỏe khỏe và ít khi bị bệnh hoạn.

Thưa Đức Thầy, con có em ở VN, em trai ăn chay lúc 14 tuổi đến năm 1981 cha của con chỉ cách ngồi thiền, em trai của con và cha của con cùng bệnh đau bao tử, khi nhận được pháp Vô Vi ngồi thiền không còn bệnh nữa. Cha của con ngồi thiền năm 1979, ở từ bên Trung Quốc qua VN là năm 1947, năm nay thọ 74 tuổi, ban đêm ngồi thiền 3 giờ đồng hồ có khi hơn. Thưa Thầy người già cả còn hay hơn tuổi trẻ. Gia đình có ba người thiền, hiện tại ở VN có mình cha con thiền, còn em trai đòi cưới vợ, cha của con cưới vợ cho em trai năm 1990. Từ ngày cưới vợ bỏ thiền luôn, nhưng được cái vẫn còn ăn chay trường từ nhỏ đến bây giờ, năm nay 42 tuổi, cưới vợ 4 năm không có con, vợ của em trai nói rằng ăn chay không nên có con, vợ kêu ăn mặn nhưng em nói đã ăn chay từ hồi nhỏ đã quen rồi.

Thưa Đức Thầy, con nghĩ rằng tiếc cho em trai của con bỏ cuộc. Thưa Thầy như vậy có tội với Thượng Đế không, ý con muốn em của con tiếp tục ngồi thiền, lúc xưa ngồi thiền cha của con mỗi đêm kêu nó thức ngồi thiền, nói chung chỉ tình dục, khó kềm chế được tình dục. Thưa Thầy con xin tạm dừng bút, con viết thư có điều gì sai xin thứ lỗi.

Kính thưa Thầy , hiện tại con tổng cộng 28 cuộn băng của Đức Thầy giảng tự là Bé Tám, con xin Thầy có tài liệu về Đức Thầy giảng và video kỳ Đại Hội bên nước Bỉ, con xin đa tạ Đức Thầy, ban cho tất cả chúng sanh sớm thức giấc ngộ đạo.

Kính thưa Đức Thầy con có vài lời chúc Thầy trường thọ lâu dài giúp cho chúng sanh sớm quay về Bến Giác. Thầy như hào quang chiếu sáng tâm thức của mọi người. Kính chào Thầy. T B N

=====

N con,

Thầy đã vui nhận được thư con được biết con đã ý thức được tu là cứu cánh của cuộc sống. Vậy con nên thực hành đúng đắn tu theo giờ giấc của địa phương là được. Ngày đêm ý thức, dùng ý lực thặng hoa, cải tiến là cần thiết. Tuy ở xứ người nhưng tâm hướng về Trời thì chỉ chung có một cõi mà thôi. Tu bằng trí ý, tâm linh, chứ không phải tu về vật chất tiền bạc. Có ý thiện lành tiến về thiên quốc, thì tâm thức sẽ được thanh nhẹ. Ôm xác phàm phải trả một kỳ công mới sửa tiến được. Càng ngày con càng cố gắng tu, hướng về tâm linh thì con sẽ có cơ hội hội tụ trong những khung cảnh đại hội ở những kỳ tới. Vạn sự do tâm mà thôi. Quả địa cầu tròn nhưng rồi cũng sẽ được tương ngộ. Lo tu là điều cần thiết. Thường xuyên niệm Phật để tránh sự hướng ngoại có thể tạo loạn cho nội tâm.

Thầy lúc nào cũng bận rộn đi đây đi đó, thuyết pháp độ tha tại trần, Thầy có thể làm nhiều việc trong một lúc. Thư từ rất nhiều, nhưng rồi cũng sẽ xong trong vòng trật tự. Chúc con vui tiến.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

BẠN ĐẠO VIẾT

L Ờ I C Ả M T Ạ

Chân thành cảm đội ơn đức của Đức Thầy đã hỗ trợ điển quang cho Con trong suốt thời gian Con nằm điều trị tại bệnh viện.

Chân thành cảm tạ những nỗi ưu tư, lo lắng của Bạn đạo Năm Châu qua lời thăm hỏi và những buổi cầu an cho tôi tại tư gia cũng như trong các buổi chung thiền tập thể.

Ơn huệ của Thầy, tình thương của Bạn đạo chính thực là nguồn sinh lực vô hình và vô biên giúp con vượt thoát mối hiểm nghèo để sống còn đến ngày hôm nay. Hiện tại Con

còn phải lưu lại bệnh viện ít lâu vì vết thương chưa lành hẳn. Nhưng trên căn bản, tánh mệnh đã được bảo toàn. Kính xin Đức Thầy và Quý Bạn đạo an tâm.

Kính gửi đến Thầy và Quý Bạn đạo bài viết sau đây, ghi lại những cảm thức của Con trong lúc lâm sàng với điều mong mỗi Thầy và Bạn đạo bốn phương tha thứ cho những thiếu sót vì sự chấp bút được diễn ra trong lúc tâm trí chưa hoàn toàn ổn định

Thành kính đội ơn Thầy và Chư đạo hữu
Đoàn Văn Thuận
Thiền Đường Giessen - Đức

THÔNG ĐIỆP VỀ TÌNH THƯƠNG

Nguyễn Hằng

Tôi được di chuyển về lại phòng điều dưỡng sau một đêm và nửa ngày mê man tại phòng hồi sinh vì vừa trải qua một ca mổ cấp cứu kéo dài bảy, tám tiếng đồng hồ.

Căn phòng điều dưỡng rộng rãi, thoáng mát. Cảnh trí chẳng có gì thay đổi. Giường tôi đặt gần cửa sổ. Đầu giường, một chiếc bàn thuốc vừa là bàn ăn cho bệnh nhân nằm ăn tại chỗ. Cuối giường, một bộ bàn ghế lót nệm dành cho thân nhân người bệnh lúc viếng thăm. Trên bàn, một bình hoa tươi ướm nở do các cháu mang vào từ ngày hôm trước. Ánh nắng xuyên màu, chiếu rọi những tia nắng vàng vọt, ẻo uột của một buổi chiều đông xứ tuyết.

Ông bạn bệnh nhân cùng phòng - người Ukrainian - nhìn tôi cất tiếng chào trong ánh mắt ái ngại pha lẫn chút xót thương khi thấy tôi tiều tụy và hốc hác hơn hai hôm trước đây. Tôi mệt nhọc chào đáp lễ rồi chìm vào trong giấc ngủ hôn trầm do ảnh hưởng của chất thuốc mê và thuốc chống đau cực mạnh tác động, mặc cho bác sĩ và y tá đang tấp nập chuẩn bị lắp ráp các thiết bị cần thiết giành cho một bệnh nhân trọng bệnh.

*

* *

Tôi chợt mình thức giấc. Bốn bề thanh vắng, hầu như trời đang vào đêm. Toàn thân tôi rũ liệt. Các bắp thịt rần rỏi, nở nang do công năng tập luyện thể dục và bơi lội của mấy năm nay hầu như rủ nhau ((đi phép((cả. Người tôi như mỏng ra và nằm bẹp rí, bất động vào tấm nệm dày cộm.

Vết mổ 3 tác chạy dài từ ngực đến cuối bụng dài - dấu tích của hai lần giải phẫu chỉ cách nhau 8 - 9 ngày - còn đây đang làm tôi đau nhức khó chịu. Nhưng khó chịu hơn cả là toàn bộ phận hạ thể của tôi - nơi có nhiều bộ phận bị cắt bỏ - đang sưng mọng và căn phòng như quả bóng sắp nổ, cùng lúc cơn sốt đang hoành hành, toàn thân tôi nóng rang như lửa đốt.

Không chịu nổi cơn đau tôi bấm chuông gọi y tá vào, yêu cầu cho thuốc hạ nhiệt và giúp tôi chuyển thể nằm hoặc được ngồi dậy chốc lát. Mọi yêu cầu của tôi đều không được cô y tá lưu ý vì sau khi mở lời tôi thốt ra, cô đều đáp gọn ((tôi không hiểu ông muốn nói gì ?((, rồi như cố tình trấn áp các yêu cầu chính đáng của bệnh nhân, cô ((chí chóc((thuyết minh một tràng tiếng Đức dài lê thê... Đang đau, đang bị cơn sốt hành hạ lại bức mình vì cô y tá vụng về, tôi không hề nén được cơn tức giận hết lớn:

- ((Không hiểu thì phải lắng nghe để hiểu. Sao cô ((lách chách((mãi mà chẳng để ý gì đến lời nói của tôi. Cô cút đi!((
- ((Vậy ông muốn gì?((

– ((Tôi muốn Cô nâng người tôi lên một chút cho lưng được thoáng. ((

Không kịp tìm hiểu yêu cầu của bệnh nhân, cô y tá liền đưa chân đạp vào nút tự động nâng cao phần đầu của chiếc giường. Thân tôi bỗng nhiên bị gấp lại làm đôi. Cơn đau xé trời. Tay tôi vội chụp lấy chiếc khung hình tam giác (dùng để cho bệnh nhân khỏe chuyển mình khi cần thiết) cố sức nâng toàn thân mình lên cho thẳng, vừa la lớn:

– ((Hạ đầu giường xuống gấp. Tôi ... đau chết đi thôi !((

Nhìn nét mặt nhăn nhó của tôi, cô y tá hốt hoảng, phản ứng cấp kỳ, bấm nút. Nhưng thay vì đầu giường hạ thấp thì phần cuối giường lại nâng cao, khiến hai chân của tôi cùng với phần hạ thể bị gấp khúc lại. Toàn thân tôi co rúm như con tôm luộc. Nước mắt, nước mũi trào ra vì cơn đau xé thịt. Tôi ưỡn người lên và đeo tòn teng trên chiếc khung tam giác.

– ((Hãy hạ giường xuống. Tôi không phải là con khỉ để đeo mả trên cành cây như thế này?. Chết tôi mất!....((

Tiếng hét của tôi thật to, to đến độ làm náo động cả bệnh viện. Vài cô y tá khác chạy vào cấp cứu. Họ hạ phần đầu giường rồi phần cuối giường xuống. Họ xin lỗi và trấn an tôi giữa lúc cô y tá trẻ còn run rẩy, mặt mày tái mét đứng cạnh. Tôi yêu cầu được chêm chiếc gối dưới hai đầu gối ở chân và được nhận một liều thuốc chống đau để chìm vào giấc ngủ đầy bực dọc vì bất đắc dĩ, vừa trải qua một cuộc đối thoại mà ((Ngôn Ngữ bất đồng((.

Trong cơn thiêm thiếp tôi bỗng thấy thấp thoáng có bóng người đến cạnh giường, tay đang cầm một bình nước. Thì ra, không ai xa lạ! Người vợ thân yêu của tôi đã khuất núi hơn bảy năm rồi, bây giờ trở lại. Nàng đến đầu giường, âu yếm nhìn tôi đang ở trong tình trạng bức bối cực độ:

– ((Bây giờ Em đang làm việc ở cõi trên nên không có thời giờ về chăm sóc, thăm viếng. Nay biết Anh đau nên đem ít nước này về giúp Anh. Ráng chống bình phục để còn tiếp tục phục vụ bạn bè ở cõi dưới này.((

Tôi chưa kịp đáp lời thì bình nước được rót ra. Những giọt nước nhỏ rỏ xuống, biến thành những giòng suối ngọt, êm đềm tươi mát, rưới khắp vạn vật cỏ cây. Toàn thân tôi đang nóng rát bỗng nhiên nhẹ nhàng, dễ chịu. Các thớ thịt rũ liệt bỗng nhiên như có một nguồn năng lực sống động truyền vào, êm đềm, dễ chịu. Trong thoáng chốc tôi chỉ còn biết nín lặng để thưởng thức cái dịu dàng, tươi mát vô cùng tốt của giòng suối ngọt tâm linh. Tôi thầm cảm ơn Đức Đại Từ Bi Quan thế Âm Bồ Tát đã giao cho vợ tôi bình nước để cứu vớt tôi trong lúc khổ đau cùng tột. Trong niềm sung sướng, tôi bỗng nhớ đến bạn bè, đạo hữu - những người đang lâm vào khổ cảnh như chính hoàn cảnh của tôi hiện tại - và nảy sinh ý niệm ((Hỡi những người đau khổ, bất hạnh, hãy đến đây cùng tôi nhận ít nước này về để cứu độ bản thân và thân thuộc((. Ý niệm chưa dứt, loáng thoáng tôi đã thấy nhiều bóng mờ, kẻ mang chai, người đem lọ đến để chứa đựng nguồn ân sủng cao quý của Bề Trên.

Mồ hôi đổ ra như tắm. Áo quần tôi ướt sũng, nhột nhạt khó chịu tôi cựa mình thức giấc. Cơn sốt đã hạ từ bao giờ. Mấy chỗ đau nhức hình như có phần dịu bớt. Trong nỗi bàng hoàng cảm xúc tôi nhớ lại giấc mơ. Cảm ơn Trời, Phật, Tổ, Thầy đã ban cho Con một ân sủng. Y tá được gọi vào giúp tôi thay đổi y phục rồi với niềm sung sướng diệu vợi của một người vừa thoát tử, tôi chìm vào giấc ngủ an bình thanh thoát.

*

* *

Thứ Bảy, cuối tuần. Ông bạn bệnh nhân cùng phòng của tôi. người Ukraine - được phép rời bệnh viện (sau hai tuần vật vã chống chọi khá kịch liệt với sự đau đớn do cuộc giải phẫu cắt bỏ chiếc bao tử bị ung thư) trả lại cho tôi sự yên tĩnh cần thiết. Tôi an tâm sẽ được yên ổn vào dịp cuối tuần để niệm phật dưỡng bệnh, không còn bị quấy rầy bởi sự thăm viếng ồn ào của các thân nhân người lạ. Nhưng mọi việc đã xảy ra ngoài dự đoán. Vì vừa mới chợp mắt được chót lác thì sự huyền não đã đánh thức tôi dậy. Giường bên cạnh đã có người chiếm ngụ. Một ông cụ trạc độ lục tuần, dáng người to lớn đang loay hoay treo trên đầu giường những món đồ chơi trẻ nhỏ do các cháu của ông tặng nhân mùa Lễ Phục Sinh. Bên cạnh, vợ ông, một người đàn bà quá niên, mập mạp, đang chỉ huy cô con gái ngoài 30 tuổi, dáng người phốp pháp, sắp xếp áo quần, vật dụng của bố vào các ngăn tủ. Bà mẹ, giọng nói ồn ào. Cô con gái âm thanh rổn rảng. Lại thêm, ông con rể bụng phệ đang đứng cạnh tiếp sức cho vợ bằng những tràng cười hô hố làm chát chúa tai người nghe. Ba bốn trẻ em, trai có gái có, tuổi chừng 6 - 10 đang đùa giỡn, đuổi bắt nhau, rồi trầm trồ, vỗ tay tán thưởng thành tích của ((Opa(((ông nội, ông ngoại) chúng khi cụ già hoàn tất các món đồ chơi do chúng tặng.

Căn phòng bệnh của tôi bỗng nhiên trở thành một khu họp chợ đang buổi đông người. Tiếng nói, giọng cười pha lẫn tiếng trẻ con đùa giỡn tinh nghịch ... tạo nên một bầu không khí ồn ào, náo nhiệt khác thường. Tôi trăn người chịu trận, cố duy trì sự thanh tịnh, sự nhẫn hòa bằng cách liên tục thầm niệm lục tự Di Đà. Mười lăm phút, nửa giờ rồi.. một giờ trôi qua phiên chợ vẫn còn náo nhiệt, khiến tâm trí tôi bất ổn. Tôi cựa mình, bấm chuông gọi y tá vào, lấy cố làm vệ sinh cho tôi để mời tất cả thân nhân của người bệnh mới rời khỏi căn phòng trả lại sự yên lặng cần thiết cho người trọng bệnh. Ông già - người bệnh nhân mới - nhìn tôi, gật đầu chào và sau một thoáng giây thấy tôi biểu lộ sự đau đớn, ông cụ như chừng mới hiểu ra sự việc mỉm cười xin thông cảm.

Buổi tối, khi phiên trực đêm khởi đầu (khoảng 9 giờ tối), mọi bệnh nhân đều phải về phòng an giấc. Ông bạn già mới của tôi quen chừng như quen ngủ sớm hơn. Chỉ mới hơn 8 giờ ông đã lên giường. Và hầu như mang chứng mất ngủ, ông trằn trọc, lăn lộn mãi.... Tôi thì khỏi nói. Mới vừa đối đáp vài ba câu với người y tá trực đêm, tôi đã ((thả hồn theo gió((

Đang giấc nồng bỗng tôi nghe có tiếng rên rỉ, thét la của ông bạn già bệnh nhân mới. Giật mình tỉnh dậy loáng thoáng tôi chỉ còn nghe mấy câu tiếng Đức phàn nàn, biểu lộ sự bức mình khó chịu của ông. Yên tâm chẳng có chuyện gì liên quan đến mình, tôi lại ((phiêu diêu miên cực lạc((

– ((Khổ quá, thế này thì chết mất. Ngáy gì mà dữ dội thế..... làm sao tôi ngủ được! Y tá đâu vào giúp tôi...!!!((

Tiếng la thật to của ông già làm tôi ú ớ giật mình. Y tá trực chạy vào, đến hỏi chuyện ông già rồi đến vỗ về tôi. Khi biết rõ sự việc, tôi không thấy làm buồn lòng vì đã biết rõ tật xấu của mình trong đêm trước người lạ. Chưa biết tính toán làm sao cho ổn, bỗng trong một thoáng, trước mặt tôi linh ảnh Đức A Di Đà hiện lên trong tư thế đứng thẳng người, hai tay bắt ấn, một chỉ lên trời, một chỉ xuống đất. Hào quang sáng rực bao quanh Ngài, tỏa rộng khắp nơi, tẩm mát toàn thân tôi. Tôi thầm nguyện ((Lạy Đức Thế Tôn, Ngài là vị Cổ Phật đã thành từ muôn triệu năm trước. Với lòng Từ Bi, Ngài đã cứu độ biết bao chúng sinh đau khổ. Nay Con đã nguyện theo Tổ, theo Thầy học đạo, đã nguyện theo Đức Thế Tôn tu hành cầu tự độ và độ tha nay gặp phải tình huống này chẳng biết giải quyết làm sao?((

Lời nguyện vừa dứt, tự nhiên tôi thấy tâm tôi như bừng tỉnh, trí tôi sáng ra. Một ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu: ((Hãy thức trắng đêm nay, dẫu có chết cũng cam lòng. Nhất định không ngủ để khỏi ngáy... hầu giúp ông bạn già bệnh nhân mới được ngon giấc.((Quyết định rồi, lòng tôi thanh thoảng, ấm áp, tràn ngập một tình thương bao la đối với người vừa mới quen biết. Nhưng mí mắt trĩu nặng. Chất thuốc mê còn đồn trong người với số lượng khá nhiều cùng với thứ thuốc chống đau cực mạnh

đang được truyền đều vào máu khiến tôi dần muốn mở mắt cũng không tài nào giữ được lâu... nên sau vài ba phút chống chọi, tôi đã ((thần phát phụ thể((mặc dầu trí vẫn cương quyết: ((Thức trắng đêm nay..... ((

– ((Ông Đoàn, xin cho tôi đo áp huyết và kiểm tra nhiệt độ.((

Giọng nói êm đềm của người y tá trực đêm kèm theo vài đụng chạm nhẹ trên người khiến tôi chập chờn tỉnh giấc. Bên kia giường, ông bạn già của tôi đang ngon giấc trong tiếng ngáy không mấy đều đặn, lúc bổng lúc trầm, có khi ngắt quãng, khi ừng ực như bị nghẹt hơi. Tôi mỉm cười. Người y tá hiểu ý:

– ((Ông Đoàn yên tâm. Tôi đã tặng ông ấy một liều thuốc ngủ. Ông sẽ còn ((kéo gối((cho đến sáng ngày mai!((

*

* *

– ((Chào buổi sáng ông Mueller! ((

– ((Chào ông Đoàn! Thế nào? Ông khỏe chứ?((

– ((Cảm ơn ơn tôi đã đỡ nhiều!((

– ((Ồ.... một đêm thật an bình. Cảm ơn Chúa!((

Mueller - tên ông bạn già bệnh nhân mới - lân la đến bên giường tôi làm quen và bắt chuyện. Nhờ đó tôi được biết, ông đã nhập viện trước đây hai tháng để được giải phẫu cắt bỏ trên 2/3 chiếc bao tử bị bướu. Cuộc giải phẫu diễn tiến tốt đẹp. Sau đó ông được bác sĩ cho phép về nhà điều dưỡng 3 tuần. Hôm nay phải vào bệnh viện lại để nằm điều trị thêm 3 tuần nữa. Lẽ ra thứ hai tuần sau mới đúng hẹn, nhưng ở nhà buồn bực và nôn nóng làm sao ấy ông rời vợ con vào bệnh viện sớm hơn 2 hôm.

Bữa ăn sáng được mang vào. Ông Mueller về bàn dùng điểm tâm. Còn tôi, vì chưa được phép ăn uống gì cả, chỉ nằm nghe tiếng nhai nhóp nhép ngon lành của ông Mueller đang dùng bữa. Bỗng có tiếng nấc cụt, kèm theo những tràng ho dấy dựa vì sặc thức ăn. Tôi nhìn qua. Ông Mueller đang ôm bụng, trán mình chịu đựng sự đau đớn, biến chứng của cơn bịnh khi ăn. Nửa giờ sau, ông Mueller bình phục, cho tôi rõ lý do của triệu chứng vừa qua là do ông quá ngon miệng, ăn uống nhanh nên chiếc bao tử nhỏ xíu đầy chắp nối, vá víu không tiếp thu kịp, gây nên sự thế. Biết tôi cũng đồng bệnh, ông liền chỉ dẫn cho tôi một cách tận tình về cách ăn uống. Đồng thời trao cho tôi một số tài liệu ông vừa sưu tầm được liên quan đến số thực phẩm mà tôi phải dùng sau này. Một thoáng buồn khi biết rằng từ đây về sau tôi phải dùng bữa đến 8 - 9 lần, mỗi lần phải ăn từ tốn, chậm chạp và ít ỏi. Những món ăn hầu như không hợp khẩu vị.

Bác sĩ vào thăm. Bắt tay chào tôi rồi báo cho ông Mueller rõ, sáng nay ông được phép rời bệnh viện về lại nhà vì bịnh ông đã hoàn toàn bình phục, không cần điều trị tiếp tại đây. Ông vui mừng, thu vén đồ đạc..... chuẩn bị chờ người nhà đến rước.

*

* *

Căn phòng trở nên yên tĩnh từ lúc ông Mueller già từ. Nằm một mình trong sự thanh vắng, trống trải, tự nhiên tôi nhận thức hầu như có điều gì đó khá kỳ lạ liên quan đến những sự việc mới xảy ra trong hai ngày qua....

Những ngày cuối tuần rất ít khi bệnh viện nhận bệnh nhân vào, trừ những trường hợp cấp cứu và không bao giờ bác sĩ cho bệnh nhân ra về vào ngày chủ nhật. Thế mà tại sao hôm qua - Thứ bảy - ông Mueller đã đến thay vì có hẹn vào sáng thứ hai tuần sau? Mới sáng nay, tại sao đúng sau khi cuộc đàm luận đầy những lời khuyên dạy, chỉ về bổ ích và cần thiết cho tôi vừa chấm dứt thì ông Mueller lại được phép ra về ngay vào ngày chủ nhật, thay vì còn phải lưu viện 3 tuần để được điều trị? Phải hiểu thế nào đây về sự việc ((đến - đi((của ông bạn già bệnh nhân này?!....

Còn nữa, tôi đã theo Thầy học đạo gần 20 năm nay - dẫu chưa đạt được thành quả gì to tát nhưng tạo được chút ít pháp lực để giữ gìn cho tâm ít nhiều thanh tịnh, tánh ít nhiều nhẫn hòa. Nhưng tại sao, tôi lại không kiểm chế được mình đến nỗi đã có lời khiếm nhã đối với cô y tá mới vào nghề?! Rồi* hình ảnh của Đức Di Đà hiện ra cùng với bài học thương yêu tha thứ?! Mọi sự kiện diễn tiến hầu như liên hệ khẩn khít mật thiết với nhau. Bỗng một nghĩ ngờ ngộ chợt đến trong đầu tôi: ((Phải chăng tất cả đều khởi đi từ một bức thông điệp vô hình về thương yêu, tha thứ và tận độ mà Thầy, Tổ và các đấng Bề Trên đã gửi đến dạy dỗ tôi?!...))

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính xin quý bạn hướng tâm cầu nguyện cho bà ĐIỀU THỊ TUYẾT, là mẹ và mẹ vợ của bạn đạo Lâm Thị Huỳnh Mai và Đoàn Phước Lộc vừa từ trần tại bệnh viện UCI Orange County, California Hoa Kỳ vào lúc 11 giờ 43 phút tối ngày 06 tháng 5 năm 2001 nhằm ngày 14 tháng Tư năm Tân Ty, hưởng thọ 65 tuổi.

Xin chân thành cảm tạ
